

„Ovce moje slušaju glas moj; ja ih poznajem i one idu za mnom.“ (Iv 10, 27)

Četvrta Uskrсна nedjelja uvijek je posvećena Isusu Dobrom Pastiru, pastiru koji brine za svoje ovce, posebno za one izgubljene. Njegova briga ide do te mjere da ostavlja stado na sigurnom kako bi pošao u nesigurnost i pronašao onu izgubljenu ovcu – osobu. Današnja nedjelja na poseban način potiče na molitvu za sva duhovna zvanja, za sve one koji razmišljaju, koji osjećaju duhovni poziv no možda još uvijek nemaju dovoljno hrabrosti odgovoriti na Božji poziv i postati pastiri, predvoditelji stada Božjega.

Pitamo se danas, u vremenu kada su pastiri rijetkost, što za nas znači da je Isus pastir. Isus u evanđeoskom odlomku nije predstavljen kao pastir u nekom apstraktnom smislu, nego pastir u odnosu na svoje uskršnuće. Isus je prije svega nevini jaganjac koji se na veliki petak predao u smrt za spas svijeta, stoga ga nebeski Otac postavlja za pastira svojega stada, postavlja ga za onoga koji vodi i brine o čitavom narodu. „Ovce moje slušaju glas moj, ... i idu za mnom.“

Kada se Isus obraća nastupa s autoritetom koji je pun brige. Isusov glas je glas ljubavi, glas koji nikoga ne osuđuje nego svaku ovcu, osobu, prihvaća onakvu kakva jest, sa svim njezinim vrlinama, ali i manama, koji ljubi i izgubljenu vraća na pravi put. Smrću i uskršnućem pokazao je da prihvaća volju Očevu, da je dosljedan u svemu onome što je po Galileji i Judeji propovijedao te tako privlači mnoštvo da slušaju njegov glas.

Svaki od nas je pozvan slušati Isusov glas u svome životu, te moliti za ove pastire koji će slušajući Isusov glas voditi njegovo stado prema nebeskoj radosti.

Vlč. Ivan Valentić, kapelan
21.04.2013.